

CĪŅA TURPINĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Sam. 17:43-51, 2. Sam. 11:1-17, 1. Ķēn. 18:21-39, 2. Ķēn. 19:21-34, Est. 3:8-11, Neh. 1. nod.

ATMIŅAS PANTS:

“Es tiem stāstīju par savu Dievu, ka viņš ir bijis man labvēlīgs, un arī to, ko man bija teicis ķēniņš. Un tie teica: ‘Sāksim atjaunot!’ Un viņu rokas apņēmās darīt labu.” (Neh. 2:18).

Ja salīdzinām Dāvida, Elijas, Hizkijas, Esteres un Nehemijas dzīves, uzpeld līdzīgas tēmas: Dievs ir spējīgs izmantot “nenozīmīgus” cilvēkus, lai pagrieztu atpakaļ jaunuma straumi. Dažos no šiem ziņojumiem mēs redzam, ka, neskatoties uz ārkārtas apstākļiem, mums nav jāsaliecas pārņemošā jaunuma dēļ. Mēs varam stāvēt stipri, bet tikai Dieva spēkā, kas ir uzticīgs Saviem derības apsolījumiem – apsolījumiem, kas mūsu labā piepildās Jēzū. Kad Dieva ļaudis iztur Viņa spēkā, viņi redz, ka jaunuma spēki nav pietiekami spēcīgi, lai valdītu līdz galam.

Mūsu fokuss un izaicinājums ir priecāties par Viņa atbrīvošanu. Tas ne vienmēr liekas jēdzīgi, kad mums pāri gāžas izaicinājumi, kas ir tik daudz lielāki par mums pašiem. Priecāšanās par Dieva atbrīvošanu, pirms šī atbrīvošana notiek, ir ticības un pielūgsmes rīcība, nevis loģiskas sekas tam, kas notiek mums apkārt. No otras puses, ņemot vērā, ko Kristus ir mūsu labā izdarījis, uzticēšanās Dieva uzticamībai ir patiešām vienīgā loģiskā lieta, ko mēs varam darīt.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. janvārī.

Dāvids, Goliāts un Batšeba

Dzīve ir sarežģīta, un tas ir tāpēc, ka mēs kā cilvēki esam sarežģīti. Iedomājies – pēc Dieva, Universa Radītāja, līdzības radītas būtnes, kas pēc tam ir sevi sabojājušas. Nav brīnums, ka mūsu potenciāls gan uz labu, gan uz ļaunu var sasniegt pārsteidzošus apmērus. Un nav tā, ka daži cilvēki sasniedz augstu līmeni "labestībā", kamēr citi ieslīgst ekstrēmā izvirtībā. Abas galējības var atklāties vienā un tajā pašā personā! Labā ziņa ir, ka cilvēki pat no zemākajiem slāņiem Dieva žēlastībā ir darījuši lielas lietas Viņam un cilvēcei. Protams, var notikt arī pretējais: tie, kas daudz ko sasnieguši, var nokrist ļoti zemu. Sātans ir reāls, lielā cīņā ir reāla, un, ja mēs nesavienojamies ar Kungu, pat vislabākie no mums var krist ienaidnieka nagos (1. Pēt. 5:8).

Izlasi 1. Sam. 17:43-51. Kādi vārdi nāca no Dāvida mutes, kas ir tik izšķiroši, lai saprastu viņa uzvaru? Salīdzināšanai izlasi 2. Sam. 11:1-17. Kādu spēcīgu kontrastu mēs šeit redzam vienā un tajā pašā cilvēkā? Kas radīja šo atšķirību?

Tas pats Dāvids, kas sakāva milzi Goliātu, ir Dāvids, kuru sakāva viņa paša iekāre un augstprātība. Cik daudz sievu šim vīram jau bija? Un nu viņš ierauga vēl vienu daiļavu, precētu sievieti, un kur pēkšņi pazūd visas augstās runas, ka "šis ir Kunga karš" (1. Sam. 17:47) un "Israēlam ir Dievs" (1. Sam. 17:46)? Ja ir bijis laiks, kad Dāvidam bija vajadzīgs ne tikai zināt, ka "šis ir Kunga karš", bet arī izcīnīt šo karu Dieva armijā, tad tas nebija karadarbības zonā Ēlas ielejā, bet gan viņa paša sirds klusajā stūrītī, kur katrā no mums plosās lielā cīņā.

Nācis pie prāta pēc šī briesmīgā kritiena ar Batšebu, Dāvidam pietika bēdu un vainas apziņas visam mūžam. Ciešanās viņš uzrakstīja Ps. 51, kur viņš lūdz pēc tīras sirds (10. p.) un lai atjaunotos sadraudzība ar Dievu (11., 12. p.). Lielajā kosmiskajā karā varenie ir tikpat viegli ievainojami kā cilvēki no zemākām šķirām. Tomēr Dievs ir labprātīgs strādāt ar visiem, kas patiesi nožēlo.

Padomā par sevi – par savām uzvarām, vilšanās, neveiksmēm. Kā tu vari attiecināt mācības no šiem stāstiem uz jebkuru situāciju, ko tu piedzīvo tieši tagad?

Lai pievērstu sirdis Dievam

Tišbietis Elija ir viens no spilgtākajiem tēliem Rakstos. Vispirms mēs viņu satiekam izbiedēta ķēniņa priekšā, kam viņš stāsta, ka nākamos trīs gadus nebūs lietus (1. Ķēn. 17:1). Nebija viegli ne nokļūt pie ķēniņa, ne arī no viņa izbēgt, bet šis matainais vīrs ar savu ādas siksnu (2. Ķēn. 1:8) vienkārši izslīd cauri sardzei, izsaka Dieva vēsti, tad 12 kilometrus aizskrien kalnu virzienā.

Ziemeļu valstij Israēlam tie bija nožēlojami laiki. Lielākā daļa tautas bija atmetusi Kungu Dievu (1. Ķēn. 19:10) un Viņa vietā pielūdza auglības dievus. Teikt, ka nebūs lietus, bija tiešs izaicinājums Baālam, ko uzskatīja par lietus devēju, lai būtu auglīgas vārpas un ganāmpulki, kas padarītu īpašniekus bagātus. Tie bija reliģiski rituāli, kas koncentrējās uz auglīgumu un ienākumiem.

Turpmākos trīs gadus auglības dievi bija nespēcīgi. Tad Elija atkal stājās ķēniņa priekšā un aicināja uz atklātu spēku parādi starp viņu un visiem Baāla praviešiem un dievieti Ašēru (auglības dieviete) – viens cilvēks pret 850 (1. Ķēn. 18:17-20).

Kad pienāca diena un ļaužu masas sapulcējās Karmela kalna virsotnē, Elija uzrunāja tautu: "Cik ilgi jūs svārstīsieties starp abām pusēm? Ja Kungs ir Dievs, tad sekojiet viņam, bet, ja Baāls – tad sekojiet tam!" (1. Ķēn. 18:21) Bulli tika izraudzīti un sagatavoti upurēšanai, un cilvēki gaidīja, kurš dievs izrādīsies pietiekami spēcīgs, lai atbildētu ar uguni no debesīm. Bullis bija visspēcīgākais upuris senajās auglības reliģijās. Tādēļ šķita pavisam droši, ka auglības dievi parādīs savu spēku.

Izlasi 1. Ķēn. 18:21-39. Ko Elija patiešām gribēja redzēt notiekam Israēlā, neskatoties uz acīmredzamo lielās cīņas realitāti, un kāpēc tas ir tik aktuāli arī mūsdienās? _____

Visu atklāj 1. Ķēn. 18:37. Brīnums, lai arī cik tas bija ietekmīgs, nebija galvenais, bet gan Israēla uzticība derībai. Ievēro arī, kas bija pievēršis viņu sirdis. Tas bija pats Dievs, pat pirms notika pats brīnums. Bet Dievs nespēj sirdis atgriezties pie Viņa. Viņš sūta Savu Svēto Garu, un cilvēkiem, atsaucoties šim Garam, ir pirmajiem jāizdara izvēle atgriezties pie Viņa. Tikai tad Viņa spēkā tie spēs rīkoties saskaņā ar šo izvēli. Šodien ir tieši tāpat. Vienīgi Dieva spēks uztur ikvienu sirdspukstu, tomēr nevienu no šīm pukstošajām sirdīm Viņš nespēj sekot Viņam.

Izaicinājuma vārdi

Hizkija bija Jūdas ķēniņš, kad jaunā, spēcīgā Asīrijas vara iekaroja ziemeļu valsti Israēlu un izkaisīja tās iedzīvotājus pa visu Mezopotāmiju (2. Ķēn. 18:9-12). "To, ko Dievs vairs ar tiem nevarēja panākt Israēla tēvu zemē, Viņš gribēja sasniegt, tos izkaisīdams starp pagāniem, jo vajadzēja piepildīties Viņa plānam atpestīt visus, kas vien vēlas iegūt piedošanu, ticot cilvēces Pestītājam. Ar ciešanām, kas nāca pār Israēlu, Viņš sagatavoja ceļu savai Godībai, lai to atklātu pasaules tautām." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 292. lpp.)

Dažus gadus vēlāk Asīrijas ķēniņš Sanherībs uzbrūk Jūdai un iekaro tās nocietinātās pilsētas, likdams samaksāt smagas nodevas (2. Ķēn. 18:13-15). Lai gan Hizkija iztukšoja templi un pils mantnīcu, Asīrijas ķēniņš nebija apmierināts un sūtīja virsniekus, lai iesāktu sarunas par Jeruzālemes pakļaušanu.

Tad asīrieši izteica tautai dzēlīgas piezīmes, brīdinādami: tāpat kā apkārtējo tautu dievi nav paglābuši viņus no asīriešiem, kas gan liek jūdiem domāt, ka viņu Dievs spēs vairāk? (Sk. 2. Ķēn. 18:28-30, 33-35.)

Izlasi 2. Ķēn. 19:21-34, īpaši 21., 22. pantu. Kāda ir Dieva vēsts Viņa ļaudīm šīs briesmīgās krīzes vidū? _____

Tā visa iznākums bija redzams, kad milzīgā asīriešu armija tika izvietota apkārt Jeruzālemes mūriem. Nobijušies ielenktās pilsētas iedzīvotāji kādu rītu pamodās, gan neredzēdami pēdējās kaujas aplenkuma pārraušanā, bet redzēdami kareivjus izkaisītus pa visu zemes virsu, cik tālu vien acs varēja redzēt (2. Ķēn. 19:35). Apkaunotais Asīrijas ķēniņš devās mājās, tikai lai piedzīvotu galu no divu savu paša dēlu rokas (2. Ķēn. 19:36, 37).

Kā pat drosmi atņemošos apstākļos un šķietami neiespējamās situācijās mēs varam iemācīties uzticēties Kungam? Kāpēc mums vajadzētu vienmēr paturēt prātā plašāku perspektīvu, īpaši tad, kad situācija – vismaz pagaidām – neizvēršas tik pozitīvi, cik cerējām? _____

Nāves dekrēts

Ir tik grūti mums šodien saprast tradīcijas un paražas senajā Persijas impērijā, kur norisinās Esteres stāsts (protams, tas bijis grūti dažādu kultūru cilvēkiem visos laikos). Tomēr viens ir skaidrs: Kungs šo impēriju ir izmantojis Israēla tautai doto derības apsolījumu piepildīšanas procesā – tie ir apsolījumi, kas sniedzās līdz pat Ābrahāmam (sk. 1. Moz. 12:1-3, Jes. 45:1, 2. Laiku 36:23).

Jaunā jūdu meitene Estere bija nonākusi ķēniņienes godā. Lai gan tronī viņa nokļuva citādi nekā, piemēram, Jāzeps Ēģiptē vai Daniēls Bābelē. Viņa – tāpat kā Jāzeps un Daniēls – vienkārši bija tur, kur Dievs gribēja, lai viņa būtu, un Kungs viņu izmantoja varenā veidā, parādot, kā lielās cīņas tēma var tikt izspēlēta vēsturē.

Izlasi Est. 3:8-11. Paturot prātā, kādi bija Dieva plāni jūdu tautai, īpaši attiecībā uz Mesijas nākšanu, kādas varēja būt sekas šī dekrēta veiksmes gadījumā? _____

“Ķēniņš ļoti vāji izprata, kādas tālu ejošas sekas būtu pavēles pilnīgai īstenošanai. Šo nodomu slepeni iedvesmoja pats sātans, lai no zemes virsas noslaucītu tos, kas uzturēja un sargāja atziņu par patieso Dievu.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 600., 601. lpp.) Un no šiem pašiem ļaudīm arī celsies pasaules Pestītājs.

Cik interesanti, ka problēmas radās pielūgsmes jautājumā (sk. Est. 3:5, 8) un tādēļ, ka noteikta ļaužu grupa atteicās ievērot pie varas esošos likumus un sekot viņu paražām. Lai gan, protams, gala laika konteksts būs citāds, tomēr realitāte, kas aiz tā stāv, – lielā cīņa starp Kristu un sātanu – vēl joprojām ir tāda pati, un tie, kas gribēs būt uzticīgi Dievam, piedzīvos kaut ko līdzīgu tam, ko šeit piedzīvoja jūdi. Mēs esam brīdināti, ka zemes vēstures noslēdzošajās ainās tiks izdots likums, kas pasludinās, ka “visi, kas [zvēra tēlu] nepielūdz, tiktu nogalināti” (Atkl. 13:15). Viena lieta, ko mums vajadzētu mācīties no vēstures, ir tas, ka mēs no vēstures nemācāmies.

Kāpēc ir tā, ka mēs tik bieži sliedamies neuzticēties tiem, kas ir atšķirīgi no mums? Kāpēc spēcīgajām patiesībām par radīšanu un pestīšanu, patiesībām, kas atklāj ikviena cilvēka vērtību, vajadzētu mums parādīt, cik nepareiza ir mūsu attieksme? Kā mēs varam attīrīt savas sirdis no šīs ļoti nepareizās tieksmes?

Nehemija

Nehemijas stāsts arī notiek laikā, kad Israēla tauta vairs nepastāvēja kā politiska realitāte, bet kā atlikums, kas izkaisīts pa svešām zemēm. Tomēr Dievs kā vienmēr bija uzticīgs Saviem derības apsolījumiem, pat ja tauta nedzīvoja saskaņā ar derību.

Izlasi Neh. 1. nodaļu! Kāpēc viņš izsaka šo lūgšanu? Kādos veidos tas atgādina par Daniēla lūgšanu Dan. 9:4-19? Kas abos gadījumos ir galvenais strīdus jautājums, un kā tas tiek izspēlēts visā lielās cīņas drāmā? _____

Ķēniņa žēlastībā Nehemijam ir dota atļauja atgriezties un atjaunot Jeruzālemi. Atgriezies Nehemija dažas pirmās dienas pavada vienkārši skatoties. Viņš mēģina apskatīt pilsētu naktī, bet akmeņu kaudzes ir tik lielas, ka viņš nekur tālu netiek (Neh. 2:14). Tāpēc viņš dodas ārpus mūriem, lai to redzētu no turienes (Neh. 2:15).

Izlasi Neh. 2:16-18! Kā tu domā, kā Nehemija pārlicināja vadītājus sākt strādāt pie kaut kā tāda, ko viņi bija uzskatījuši par neiespējamu? Ko Nehemija varētu iemācīt mūsdienu draudzei? _____

Lai gan Nehemija sākumā neteica vadītājiem, kāpēc viņš bija atnācis, bija daži cilvēki, kas nebija apmierināti un darīja visu iespējamo, lai traucētu ikvienu Jeruzālemes atjaunošanas darbu (Neh. 2:10, 19, 20). Kad sākās darbs pie mūru labošanas (Neh. 3. nod.), šie svešzemnieki "kļuva nikni un ļoti sašutuši" (Neh. 4:1, NKJV) un kavēja viņu pūles (2., 3. p.). Kad viņi redzēja, ka Dieva ļaudis ir nopietni apņēmušies strādāt (6. p.), viņi kļuva dusmīgi un plānoja uzbrukumu (7., 8. p.).

Būtu bijis tik viegli atkāpties, taču, neskatoties uz visa veida mahinācijām pret viņu darbu, viņi bija neatlaidīgi. Uzticoties Dievam, Nehemija ķērās pie mūru atjaunošanas un atstāja savu ienaidnieku draudus Dieva rokās (Neh. 6:14, 15).

Mēs visi sastopamies ar šķēršļiem. Kā lai mēs zinām, kad atkāpties un kad turpināt doties uz priekšu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Nav šaubu, Dieva Vārds, kā mēs to pētījām šajā nedēļā, laiku pa laikam atkal parāda Dieva uzticību Saviem ļaudīm. Protams, daudzus gadījumos, kad kaut kas notiek, šī uzticība ne vienmēr ir acīm redzama un nepārprotama. Stāstos, ko aplūkojām, mēs varējām izsekot visam no sākuma līdz galam. Daži, kas bija iesaistīti šajos notikumos, to nevarēja, piemēram, hetietis Ūrija. Šodien mēs esam iesaistīti lielajā cīņā tikpat noteikti kā tie cilvēki, par kuriem mēs mācījāmies. Un ne tikai viņi, bet arī daudzi citi, kas ne vienmēr dzīvoja tik ilgi, lai redzētu, kā viss beigsies. Tieši tāpēc ir tik svarīgi mums kā kristiešiem atcerēties, īpaši grūtos laikos (kā tas bieži var būt), Pāvila brīnišķīgos vārdus: "Tādēļ mēs nezaudējam cerību; kaut arī ārējais cilvēks mūsos iznīkst, iekšējais – atjaunojas no dienas dienā. Šā brīža ciešanas, kas ir vieglas, mums sagādā pārpārēm lielu godības smagumu mūžībā, jo mūsu skatiens nav pievērst redzamajam, bet neredzamajam; redzamais ir tikai uz brīdi, bet neredzamais – mūžīgs." (2. Kor. 4:16-18) Šeit Pāvils mēģina norādīt mums uz kaut ko, kas ir pāri ikdienas cilvēces smagajām pūlēm, dīvainībām un vājībām, un uz vienīgo cerību, kas padara dzīvi šeit par kaut ko vairāk nekā tikai cietsirdīgu joku.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi vēl Bībeles apsolījumi norāda uz mūsu galējo cerību? Sameklējiet, cik daudzus vien varat, un vienatnē vai grupā izlasiet tos skaļi, pārdomājot, ko tie pasaka. Kādu ainu tie mums atklāj?

2. Dāvida kritienu tik traģisku padarīja tas, ka viņš bija tik īpašā veidā Dieva svētīts. Un tomēr, neskatoties uz visu, kas viņam bija dots – viņš tik un tā grēkoja. Tomēr tā vietā, lai pievērstos tikai negatīvajam, padomā par pozitīvo aspektu visā viņa netīrajā stāstā: Dieva žēlastība pat pret tādu cilvēku, kas no tik lieliem augstumiem ir kritis tik zemu. Ko tas mums stāsta par to, cik pilnīga patiesībā ir glābšana, kas mums ir Jēzū? Kā mēs varam būt droši, ka, vienalga, ko mēs esam darījuši vai cik tālu atkrituši, piedošana ir mūsu, ja mēs nožēlojam līdzīgi Dāvidam?
